

Vakarcs, az ásás mestere

Egy szép nyári délután Vakarcs, a vakond vígan sütkezett a napon. A délelőttöt ásással töltötte, és úgy gondolta hogy a nap hátralevő részében megérdemli a pihenést. Élvezte, hogy lerázhatja bundájáról a rátapadt földdarabokat és hallgathatja a madarak csicsérgését. Friss volt a levegő, kellemes szellő járt a réten; mely lágyan simogatta a mezőn élő állatok bundáját, és a zöldelő fűvet. Vakarcs még a sisakját is levette, hogy zavartalanabb legyen a napozás. Maga mellé tette arra az esetre, ha szüksége lenne rá, és leheveredett. Mióta megkapta ezt a gesztenyedarab-fejfedőt Maszattól, a madárijesztőtől, a legfontosabb munkaeszközévé vált. Mélázgatott, nézelődött; gondolatai a sisak körül jártak. Sokat elmélkedett azon, hogy milyen fontosak az életben a barátok, akik segítenek a bajban.

Egy kis idő múlva a bundája kezdett átmelegedni, és Vakarcs a közelben levő piciny fa árnyékába vonult.

- Bizony, a fekete bunda hamar átmelegszik, ha megsüti a nap! Még jó, hogy itt van a közelben ez a fa! – Gondolta.

Épp készült kényelmesen elhelyezkedni, mikor hirtelen – mint derült égből a villámcsapás-, egy makk landolt a kobakján.

Vakarcs fájdalmasan megsimogatta a púpot a fején, majd felnézett. Meresztgette a szemét, mivel nem látott valami túl jól, és a fa ágán egy barnás alakra lett figyelmes.

- E...elnézésedet kérem...Nem volt szándékos! Véletlenül ejtettem el! Ez volt az utolsó darab makk ezen a fán. Sajnos nagyon kiszáradt ez facsemete az utóbbi

időben. Annyira ingatag, hogy elvesztettem az egyensúlyom, ezért esett ki a kezemből a csemegém!

Az ágon ülő alak megkopogtatta a fa törzsét, amely csak úgy kongott a szárazságtól, majd sietősen folytatta:

- Jaj, de udvariatlan vagyok! Elfelejtettem bemutatkozni! Bikmakk a nevem, kismókus vagyok. Épp a télre való élelmemet gyűjtöm, és jöttem megnézni ezt a fát. Régebben sok-sok makk termett itt. Errefelé szoktam begyűjteni a téli raktáram tartalmának nagy részét! Idén sajnos nem jártam szerencsével, alig találtam valamit!

Vakarcs hunyorgott –és bár homályosan, mivel nem látott jól szegény-, azért ki tudta venni egy kicsi mókus körvonalait. Látta nagy, szőrös farkát és a mókus piciny kezeit és lábait. Nagyon fürge kis állat volt, gyorsan beszélt és mondanivalója közben fürgén hadonászott.

- Apropó... Ha már leesett az a makk, nyugodtan a tiéd lehet! – Szólt a mókus.
- Nem köszönöm! Mi vakondok nem eszünk makkot. Én jobban szeretem a földben levő élelmet! – Válaszolt Vakarcs.

-Óóó... Sebaj...Ha nem kell, nem kell! Akkor légy oly szíves, és hozd ide nekem. Elteszem majd a többihez! Gyere és mássz fel ide hozzám!

- A vakondok nem tudnak fára mászni. Én a föld alatt szoktam járatokat csinálni.
- Hmm... Várj egy picit, lemegyek akkor én a makkért... - Mondta a mókus, és lejjebb ereszkedett a fán. Elcsodálkozott Vakarcs, hogy milyen fürge ismerőst szerzett magának! Bikmakk pár szökenéssel leugrott a talajra, és mire Vakarcs felocsúdott, már ott is állt előtte!
- Jó dolog megismerni a szomszédokat! Én a rét túloldalán lakom, azon a nagy fán, ott ni! – Mutatott a mókus egy hatalmas, terebélyes gesztenyefára.
- Én is arrafelé lakom! Furcsa hogy még nem találkoztunk...
- Hát igen... te a föld alatt laksz, én pedig a föld felett. Lehet, hogy ezért nem láttuk egymást. Ha nem ejtem el véletlenül a makkomat, most sem futunk össze.

A makk! Itt kell lennie valahol! Ocsúdott fel Bikmakk a beszélgetésből. Gyorsan szétnézett, meglátta a földön, majd magához ölelte a kincsét.

- Ez az utolsó erről a fáról! Kár, hogy ennyire kiszáradt. Valószínű, hogy jövő tavasszal már nem fog kivirágozni. – Ingatta a fejét szomorúan.
- Talán meg kellene nézni a fa gyökerét... - Morfondírozott magában Vakarcs. Valószínű, hogy valami elzárhatta a víz útját. Minden más virágzik ezen a réten, csak ez a fa száraz. Pillanat! Lemegyek és megnézem!
- Várj, veled mehetnék? Kérdezte Bikmakk. –Még sohasem voltam a föld alatt, és még fagyökeret sem láttam!

- Ha van kedved, gyere! Legalább nem egyedül megyek! Csak arra kérlek, hogy maradj szorosan mögöttem, el ne vész valamelyik járatban! Elég sötét tud lenni odalent! Néha még én is elvétem az irányt, pedig én gyakorlott barlangász vagyok, nekem elhiheted! Jaj, a sisakom! – Kiáltott fel Vakarcs, és már nyúlt is a nemrég Totótól kapott ajándék után. Gyorsan a fejébe húzta, és fejest ugrott a földtúrás közepébe. Bikmakk elgondolkozott a sisakot látva. Mennyi mindenre használható egy gesztenyehéj! Pedig ő rengeteget begyűjtött tavaly. Kiette a közepükből a gesztenyét, a héjdarabokat pedig kidobálta.
- - Mi lesz? Gyere gyorsan utánam, és le ne maradj! – Szólt ki a kupac aljáról vakarcs.

Több sem kellett Bikmakknak, nekiiramodott, és behuppant a lyukba. Kicsit ügyetlenül érkezett le. Megcsúszott a földkupac falán és majdnem elvesztette az egyensúlyát. Szerencsére sikerült két lábon leérkeznie. Körülnézett, de szinte alig látott valamit. Nagyon furcsa volt itt lent a világ, a szabad ég után. Nyirkos volt és tötét. Furcsa volt a nagy csend is. Bikmakk nem ehhez volt szokva, a föld felett mindig volt mozgás és valami nesz. Ott csicseregtek a madarak, apró állatok ugrándoztak, futkoztak az avarban. Ellenben itt lent...

- Gyere, mert lemaradsz! – Visszhangzott végig a járat falain Vakarcs hangja.

Bikmakk nem mészázott tovább, nekiiramodott. Ügyesen és gyorsan mozgott, ahhoz képest, hogy most volt életében először a föld alatt. Hamar beérte Vakarcsot, aki hirtelen megállt az egyik járat végében.

- Itt is volnánk! – Mutatott Vakarcs a földre, mely a járat végén volt.
- Én nem látok semmit, csak földet!
-
- Itt fogunk továbbmenni, Bikmakk; csak folytatnom kell ezt a járatot. Valahol a fa gyökerénél lehetünk. Megnézzük, hogy minden rendben van-e... Maradj itt légy szíves, körbeásom a földet a gyökerek körül, hátha rábukkanok valamire! - Szólt Vakarcs, majd gyors ásásba kezdett.

Bikmakk leheveredett és nézte amint a kis vakond serényen munkához lát. A kis fekete barlangász gyors iramban túrta a földet, és kisvártatva egy üreg keletkezett a munkája nyomán. Az üregben kiske-kusza gyökereket lehetett látni. Olyanok voltak, mint a fa ágai, csak a föld alatt. Sajnos mindegyik gyökér elég rossz állapotban volt. Vakarcs munkájának hála, már csak egyetlen gyökér volt földdel fedve. Vakarcs ennek is nekiveselkedett. Amint ásni kezdett, hirtelen kemény dologba ütközött! Szerencséjére nem felejtette el felvenni a sisakot, így nem ütötte meg a fejét. Nem tudta mi lehet az, ezért gyorsan körbeásta. Egy nagyobb kő szorult a fa gyökere alá! Ez a szikladarab akadályozta a fát abban, hogy vízhez jusson.

- Egyedül nem tudnám kihúzni, de talán ketten, együttes erővel meg tudjuk csinálni! – Morfondírozott Vakarcs. Csinált egy hátraarcot, majd nekiállt kiszélesíteni azt a járatot, amelyen bejöttek a föld alá. Meg kellett csinálnia szélesebbre a járatot, hogy ki tudják húzni a követ. Gyorsan nekiveselkedett a munkának, látszott rajt hogy nagyon belemelegedett. Bikmakk hagyta nyugodtan dolgozni, látta hogy Vakarcs szinte se nem lát, se nem hall; úgy dolgozik. Miután végzett, visszament Bikmakkhoz, és együtt nekiálltak kihúzni a követ. Lassan haladtak. Mindketten aprók voltak a nagy kőhöz képest, de derekasan dolgoztak. Bizony, nem volt könnyű dolguk. Az utolsó pár centinél már sűrűn meg kellett állniuk pihenni, de nagysokára sikerült kihúzniuk a követ a fa alól. Kimerültségükben nekitámaszkodtak a fának, és álomba szenderültek.

Másnap reggel a nap játékos sugarai ébresztették fel a két pici, álmukban összegömbölyödött állatkát. Nagyot ásítottak mindketten, majd megdörzsölték

szemeiket. Felnéztek a fára, mely e tegnapihoz képest máris picit zöldebb volt és pár apró levél is megjelent rajt.
Nagyon megörültek Vakarcsék.

- Köszönöm a segítséged – Szólalt meg Bikmakk, és látszott rajt hogy nagyon elégedett.
- Kérlek, örülök hogy segíthettem! Felelte Vakarcs, és megigazította fején a sisakját.

Ha már ilyen jól összeismerkedtünk, legközelebb meghívlak magamhoz vendégségbe! – Ajánlkozott Bikmakk.
Erre mindketten elmosolyodtak, és jókedvűen gyönyörködtek a zöldellő fában.

Írta és rajzolta:
Pálfi Dénes